

РЕШЕНИЕ

№ 11327

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8417** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ш. Ю., [дата на раждане] в [населено място], обл. С., Република Т., гражданин на Р Т. с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Т. Л. срещу Решение № 4095 от 14.07.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В сезираща съда жалба са изложени аргументи, че решението е незаконосъобразно постановено при нарушение на материалния закон, както и издадено при съществени нарушения на административно производствените правила. Твърди се че, анализът на обстановката в Р Т. изложена в решението е формален и не кореспондира с личната му бежанска история. На следващо място се твърди, че решението е издадено и в нарушение на изискванията на чл. 8, ал. 2 от Директива 2011/95ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г., тъй като приемащата държава следва да вземе под внимание какви са общите условия в обособената част от държавата на произход и какви са личните обстоятелства на кандидата. Моли съда да отмени решението на председателя на ДАБ.

В съдебно заседание жалбоподателя Ш. Ю. редовно призван, не се явява, не се представлява.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, редовно призван, представлява се от юрк. К. с приложено пълномощно по делото. Оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, като излага становище, че административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, тъй като не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от

ЗУБ.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена, не изпраща представител в съдебно заседание, не взема становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 46-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 31.03.2025 г. Ш. Ю. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], обл. С., Република Т., гражданин на Р Т. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-В-1011 (рег. № 7396/31.03.2025 г.) до председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. Съставен е регистрационен лист, ведно с приложение към него. Приложена е и декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ).

На 10.04.2025 г. е проведено интервю с Ш. Ю., в което е заявил, че е роден и живял в [населено място], обл. С., Република Т., а през 2018 г. се е преместил да живее в [населено място]. Завършил Анадолския университет в [населено място], специалност икономика и от 1998 г. до 2016 г. е работил като военен с чин лейтенант. През 2013 г. се е развел със съпругата си по лични причини. На 22 ноември 2016 г. е бил арестуван от полицията за период от двадесет и един месеца с обвинение за участие в опита за преврат в Т.. След като е бил освободен му е повдигнато обвинение за членство в групировката на Ф. Г. „ФЕТО“ В средата на февруари 2025 г. е влязла в сила окончателната му присъда, с която турския съд го е признал за виновен и го е осъдил на затвор за дванадесет години и половина. Посочва, че не може да се върне и да се установи, както в родното си село така и на друго място в Т., тъй като веднага ще бъде задържан и отведен в затвора, където да излежи наказанието си. Причината да не бъде задържан след постановяване на присъдата от Върховния съд е наличието на срок от петнадесет дни до един месец, в който решението е трябвало да бъде предоставено на първоинстанционния съд и след това присъдата да бъде приведена в изпълнение. Напуснал е Р Т. в средата на месец февруари 2025 г. с помощта на трафикант, преминавайки в Република Гърция скрит в превозно средство, след което нелегално, с товарен автомобил, е преминал в Република България. Стигнал е до [населено място] и там е бил задържан от българските власти на граничния пункт при опит да премине в Република Румъния. Обяснява, че за първи път напуска Р Т. и целта му е била да стигне до Р Германия. Заявява, че това е първата му молба за международна закрила в Република България. Не е подавал молба в друга държава. В интервюто си жалбоподателят твърди, че не е заплашван от никого лично, но като мюсюлманин алевит през целия си живот е срещал негативно отношение от страна на останалите членове на обществото. Не е бил член на политическа партия или организация в Т., но подкрепя „Народнодемократичната партия“ на Й. Й., който е задържан от турските власти.

В хода на производството е предоставил две страници от карта за самоличност в оригинал, една страница фотокопие на удостоверение за завършено висше образование, четири страници на молба за изслушване до Върховния наказателен съд в Т., страница фотокопие от формуляр за проследяване на решението на ответника и тридесет и една страници фотокопие от мотивирано решение на Висшия наказателен съд на Република Т. в [населено място].

На 21.05.2025 г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговорят на условията на ЗУБ.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени

справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС от 07.05.2025 г. съдържаща информация за алевитите в Република Т., отношение на официалната власт и на турското общество към членовете на шиитската секта алевити, информация за военнотружещи, обвинени в сътрудничество с организацията ФЕТО, както и дали са установени нарушения на правата на човека от Европейския съд по правата на човека във връзка с обвиненията за сътрудничество с организацията ФЕТО в Т. и от 25.03.2025 г. за актуалната обществено-политическа обстановка в Република Т..

С решение № 4095 от 14.07.2025 г. председателя на Държавната агенция за бежанците при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ отхвърля молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила от административния орган е прието, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут съгласно чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. За да постанови решението си, административният орган е приел, че са налице несъответствия между информацията, посочена от Ш. Ю. в проведеното с него интервю и данните в приложените по административната преписка документи - жалбоподателят посочва като причина за напускането и нежеланието му за завръщане в Т. - несправедливи обвинения срещу него и последвала осъдителна присъда за съучастие в опита за преврат в Т. през 2016 г., а от фотокопията на съдебните документи се установявали доказателства за съпричастност и помагачество с пряк умисъл в престъпление по Наказателния кодекс на Република Т., както и разминавания за длъжността му в турската армия и времето му на задържане. Въз основа на цялостния анализ на доказателствата административният орган приел, че Ш. Ю. е напуснал държавата си на произход с цел да избегне прилагането на наложеното му от турския съд наказание. Също така общата обстановка в Т. не давала основание за опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. По отношение на религиозната му принадлежност, административния орган изложил, че алевитите съставляват най-голямото религиозно малцинство в Т. и, въпреки че централните власти не признават алевитите като отделна религиозна общност и деноминация различна от мюсюлманите сунити, те се ползват с правата на всички останали турски граждани и за тях като общност не се откриват конкретно наложени дискриминационни практики и политики. Въз основа на доказателства също така приел, че за молителя не е налице и преследване по смисъла на закона съгл. чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, вкл. и заради своя пол, както и че няма член от семейството на който да е предоставен статут на бежанец в страната ни съгл. чл. 8, ал. 9 от ЗУБ.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, административния орган изложил, че въз основа на заявеното от Ш. Ю., не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина - реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, заплашван от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, а той е напуснал държавата си на произход, за да избегне изпълнението на наложената му ефективна присъда от турския съд. Не е заявил наличието на проблем с официалните власти, както и с която и да било групировка на територията на страната му произход, включително. Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като от справката се установявало, че в Т. не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право. Изложил и че липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като е пълнолетен и не е заявил член на семейството му да има предоставена международна закрила в Република България. А по отношение на основанието за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини по см. на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ е изложил налице липса на реални опасност от

посегателство върху личността му. На последно място е изложил мотив и, че принципът в чл. 33 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. и в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ е неприложим към турския гражданин, тъй като той не е влязъл в страната, за да търси предоставяне на международна закрила, а е поискал закрила след като е заловен от органите на МВР и са му снети пръстови отпечатъци.

По делото е приложена административната преписка. От ответника е представена справка на дирекция „Международна дейност“ от 03.10.2025 г. за Република Т. вкл. общо положение в страната, актуална общественно-политическа и икономическа обстановка и отношение на турските официални власти към членове на партия „Р.“.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна съгл. чл. 147, ал. 1 от АПК, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на 25.07.2025 г., жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл. 168 от АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал. 1, във вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ - председател на агенцията, доколкото той по силата на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ притежава правомощието да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца молба за закрила с вх. № ПМЗ-В-1011 от 31.03.2025 г. (рег. № УП7396/31.03.2025 г.).

Актът е в установената форма, спазени са административнопроизводствените правила - от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци - чл. 58, ал. 8 от ЗУБ. Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, като заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на същото му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто, текстът на протокола му е преведен на разбираем от него турски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Настоящият състав намира, че решение № 4095 от 14.07.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут, конкретни

данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Установено е, че страната на произход на жалбоподателя е Република Т. и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсещия закрила с оглед критериите заложиени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Решението в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец е постановено е след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Република Т., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението, вкл. и отношението на официалната власт и на турското общество към алевитите. На следващо място, в мотивите на оспорваното решение са посочени противоречията в обясненията на жалбоподателя по време на интервюто, с доказателствата по делото, като е отбелязано, че жалбоподателят не е представил доказателства за изложените от него твърдения, че е осъществено спрямо него преследване като е бил арестуван от полицията и неправомерно затворен за период от 21 месеца с обвинение за участие в опит за преврат в Т., тъй като от доказателствата се установява, че в решението на Върховния наказателен съд е постановена присъда за помагачество и съучастие в опит за нарушаване на конституционния ред, и в решението подробно са описани действията на жалбоподателя във времето предшестващо опита за преврат в страната, всички установени факти изследвани и анализирани, подкрепени с преки и косвени доказателства като проследяване и прослушване на телефонни разговори, разпити на преките свидетели на събитията. Като друго противоречие със събраните доказателства също е посочен и срокът на задържането му - от документите се установяват месеците прекарани в затвора - осемнадесет. На следващо място е фактът на разминаване между заявеното в интервюто - присъдата му е влязла в сила в средата на февруари 2025 г., а представеният документ по административната преписка е от 2022 г.

Като причина за напускане на страната си на произход жалбоподателят посочва единствено, че е осъден, което както правилно е посочил административният орган не може да се определи като акт на преследване, а като изпълнение на наложеното му наказание за извършено от него престъпление. Нежеланието да изтърпи наказанието, наложено му от съд с осъдителна присъда попада извън приложното поле на ЗУБ и не представлява преследване по смисъла на закона.

Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в Република Т. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 от ЗУБ. Също така правилно е прието и от административния орган, че жалбоподателя е напуснал държавата си на произход не, за да търси международна закрила в първата страна, тъй като той е влязъл нелегално в Република България, през Република Гърция и е бил задържан от българските власти на граничен пункт при опит да премине нелегално в Румъния.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец изискват наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

Не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон като е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ като хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Република Т. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция –

обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

По отношение на третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут - това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, а именно наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен той е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В процесния случай изводите на административният орган са правилни предвид направения анализ на фактите на базата на представените доказателства по делото и отчетените множество противоречия в представената бежанска история на жалбоподателя, подробно и правилно анализирани в оспореното решение.

Не на последно място трябва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024 г. по дело С-352/20023 г., съгласно което държава членка не е длъжна да предостави по императивни, хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. В т. 54 от решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело С-352/23 г. е посочено, че с оглед на изложеното на първия, третия и петия въпрос следва да се отговори, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила. В т. 79 от посоченото решение е прието, че членове 1, 4 и 7 от Хартата във връзка с Директива 2008/115 трябва да се

тълкуват в смисъл, че държава членка не е длъжна да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. Докато не бъде изведен, този гражданин може да се ползва от правата, гарантирани му както от Хартата на основните права, така и от член 14, параграф 1 от посочената директива. Действително на Ш. Ю. е на територията на Република България, но видно и от мотивите на решението на Съда на ЕС това само по себе си не е основание за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед на гореизложеното настоящата съдебна инстанция приема, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, Административен съд София-град, I отделение, 46-ви състав
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ш. Ю. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], обл. С., Република Т., гражданин на Република Т. срещу решение № 4095 от 14.07.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

Съдия: